דאי סלקא דעתך תגלחת טומאה ימי חלוטו מי לא בעי תגלחת. והכתיב וכבס המטהר את בגדיו וגו' וההוא דיצא דקא מייתי ומה נזיר בקבר כו' היכי קאתי והא זה וזה רלוויין לתגלחת: לעולם אימא לך תגלחת דטומאה ה)כיון שהוזה ושנה וטבל מתגלח בשביעי שלו והאי (ה) דקא פריך ימי חלוטו שאין שערו תורה אור

דאי ס"ד תגלחת טומאה, ימי חלוטו מי לא בעי תגלחת, לא, תגלחת דנזירות קתני ת"ש

וטמא ראש נזרו במקום שנטמא הכתוב מדבר שהוא טעון העברת שער והבאת ציפרין ולפטור את הנזיר בקבר. שאין טעון העברת שער והבאת ציפרין, והלא דברים ק"ו: ומה טהור שנטמא טעון העברת שער והבאת ציפרין, מי שהיה טמא מתחלה אינו דין שיהא טעון העברת שער והבאת ציפרין ת"ל וטמא ראש נזרו במי שהיה טהור ונטמא הכתוב מדבר שיהא טעון העברת שער והבאת ציפרין ולפטור את הנזיר בקבר ש"מ מאן תנא הא אין בין טמא שנזר לנזיר טהור שנטמא אלא שטמא שנזר שביעי שלו עולה לו מן המנין ונזיר טהור שנטמא שביעי שלו עולה לו מן המנין א"ר חסדא רבי היא דאמר רבי אין נזירות טהרה חלה אלא עד שמיני, דאי תימא ר' יוסי בר' יהודה היא דאמר נזירות טהרה משביעי הוא דחיילא, מאי רבי ומאי ר' יוסי ברבי יהודה דתניא קדש את ראשו ביום ההוא - ביום הבאת קרבנותיו דברי רבי, ר' יוסי בר' יהודה אומר ביום תגלחתו והא אתני נזיר שנטמא טומאות הרבה אינו מביא אלא קרבן אחד מאן תנא רב חסדא ר' יוסי בר' יהודה היא דאמר נזירות טהרה משביעי חיילא ומשכחת לה כגון שנטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי (ומני ר' יוסי בר' יהודה היא) כיון דלא יצא שעה הראויה להביא קרבן אינו חייב אלא קרבן אחד דאי תימא רבי היא דנטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי (וחזר ונטמא בשביעי) כולהו טומאה אריכתא היא דנטמא בשמיני וחזר ונטמא בשמיני הרי יצתה שעה שראויה להביא קרבן, מאי טעמא דרבי אמר קרא וכפר עליו מאשר חטא על הנפש והדר וקדש את ראשו ורבי יוסי ברבי יהודה אם כן לימא קרא וקדש את ראשו, ביום

ריבוי חלוטו מי לא בעי תגלחת. בסוף ימי חלוטו כדכתיב וכבס המטהר את בגדיו וגלח את כל שערו אבל תגלחת דטהרה ליה ביה במלוכה דגם תגלחת שניה שמגלח לאחר ימי ספרו מתוך טומאה הוא מגלחה שגם בימי ספרו מטמא אדם כמגע: **לא** תגלחת טומאה דנזירות קתני. כלומר לעולם אימא לך תגלחת דטומאה ודקאמרת דבימי חלוטו נמי איכא תגלחת דטומאה, לא, תגלחת דנזירות קתני דנזיר בקבר רלוי שערו לתגלחת מחמת נזירות, ובימי חלוטו לא בעי תגלחת דטומאה מחמת נזירות אלא מחמת גרעתו וזה אין שייך לנזירות כלל הילכך לא יעלו לו ימי לנזירותו: **בטהור** שנטמא הכתוב מדבר. כלומר שהתחיל למנות נזירות בטהרה ואחרי כן נטמא לדכתיב והימים הראשונים יפלו: **ולפטור** את הנזיר בקבר שאין טעון העברת שיער והבאת ציפרים. והוא הדין דממעטינן ליה מאסא דכתיב בההוא טנייגא והיינו דקאמר במתני' בנזיר בקבר אינו מביא קרבן טומאה דמיעטיה קרא כדדרשינן הכא: **והלא** דברים ק"ו. פירוש לא לא מיעטיה קרא ומה טהור שנטמא טעון לכך כל שכן היכא דנטמא מתחילתו שטמא ביותר שהזקיקתו טומאתו לגלח ת"ל וטמא ראש נזרו מיותר דמילי למימר וכי יומא מת [עליו] בפתע פתאום וגלח ראשו: **ביום** הבאת קרבנותיו. דכך כתיב בקרא ביום הבאתי יביא שמיני תורים וכו' וכפר עליו מאשר חטא על הנפש וקדש ראשו ביום ההוא שמעינן ביום שמיני שהוא הבאת קרבנותיו כדמפרש לקמן בסמוך:

ביום תגלחתו. הכתוב מדבר דהייטו בשביעי בסמוך מפרש טעמא: **והא** דתנן. פ' קמא דכריתות ב)(דף מ"ו): **משביעי** הוא דחיילא. משביעי שמתחיל לימנות נזירות משביעי: **ומשכחת** טומאות הרבה כגון שנטמא ביום שביעי וחזר ונטמא בשביעי שלו עולה לו מן המנין ונזיר טהור שנטמא שביעי שלו עולה לו מן המנין. ולדברי הכל אין נזירות טהרה חלה אלא עד שמיני, דאי תימא ר' יוסי בר' יהודה היא דאמר נזירות טהרה משביעי חיילא, מאי רבי ומאי ר' יוסי ברבי יהודה דתניא קדש את ראשו ביום ההוא - ביום הבאת קרבנותיו דברי רבי, ר' יוסי בר' יהודה אומר ביום תגלחתו והא אתני נזיר שנטמא טומאות הרבה אינו מביא אלא קרבן אחד מאן תנא רב חסדא ר' יוסי בר' יהודה היא דאמר נזירות טהרה משביעי חיילא ומשכחת לה כגון שנטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי (ומני ר' יוסי בר' יהודה היא) כיון דלא יצא שעה הראויה להביא קרבן אינו חייב אלא קרבן אחד דאי תימא רבי היא דנטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי (וחזר ונטמא בשביעי) כולהו טומאה אריכתא היא דנטמא בשמיני וחזר ונטמא בשמיני הרי יצתה שעה שראויה להביא קרבן, מאי טעמא דרבי אמר קרא וכפר עליו מאשר חטא על הנפש והדר וקדש את ראשו ורבי יוסי ברבי יהודה אם כן לימא קרא וקדש את ראשו, ביום

מהרה כבר תשיב ליה טומאה אחריתי ולא הוה כנטמא בשני דהכיא ולדלי טומאה אריכתא היא דאכתי לא חל עליה נזירות טהרה ומכל מקום פוטר עצמו מקרבן טומאה אחר כיון שנטמא בשביעי ולא שעה אחת ליום שראוי הוא להביא קרבנות דהייטו ביום שמיני: **דאי** רבי. דאמר דאינו מתחיל למנות נזירות טהרה עד יום שמיני כולה טומאה אריכתא היא דלא נראה עדיין להתחיל נזירות והוי כאילו נטמא בשני דאינו מתחיל לנזירות טהרה ואי דנטמא בשמיני כו' כיון דלא לשעה שראוי להביא קרבנותיו והוי כנטמא אחר הבאת קרבנותיו דודאי צריך להביא קרבן טומאה אחר: **דכתיב** מאשר חטא על הנפש. וכתיב בההוא קרא לאחר וקדש לאשו ביום ההוא פי' ביום שכיפר עליו דהייטו בשמיני: **אם** כן לימא קרא וקדש את ראשו. ופשיטא דאשמיני דקיימינן ביה אילדי, ביום ההוא לא לי, אם אינו ענין לשמיני תנהו לשביעי דאיתיתר למשדי אשביעי:

ורבי

ורבי

יג א מיי' פ"ו מה' מחו' מלכות ה"ב:

יד ב מיי' שם הלכה ח:

טו ג מיי' שם הל' ו:

טז ד מיי' שם הל' טו וע"ש בכ"מ:

נוסח

נזיר לפיר שנטמא
1 - י"ל לו תגלחת
2 - והבאת בפרין
נזיר הקבר (כשנטמא)
1 - אין לו תגלחת
2 - אינו מביא
3 פרין

פי' הרא"ש

מהרה: פה מהרה שנטמא וכו' אע"פ שתחלתו היה מהרה כ"ש מבא שקבל עליו נזי' בטומאה: ביום הבאת קרבנותיו. דהייטו יום ח' או מתחיל קדוש ראשו דהיינו נידול שער לנזירות טהרה דכתיב קודש יהיה נדל פרע: רבי יוסי בר' יהודה אומר ביום תגלחתו. הייטו בן' ולקמן מפרש טעמייהו: מני ר"י בר' יהודה[היא] דאמר נזיר טהרה מז' הוא דחיילא. הלכך קרי ביה טומאות הרבה כי כבר התחיל למנות נזירו' טהרה ומי' אינו מביא אלא קרבן א' דכיון דעיין לא יצאת שעה שראוי להביא בה קרבן אבל לרבי דאמר נזי' רטהרה לא חיילא עד ח' אם נטמא בז' חדא טומאה אריכתא היא ואם נטמא בח' הרי יצאת שעה שראוי להביא בה קרבן וב' קרבנות בעי למיתי: ה)אימת יוקדש את ראשו בזמן שכפר. בלומר בזמן הראוי לכפרה אף אם לא כפר: א"כ ליטא קרא וקדש את ראשו. ותו לא ומילא ידענא דאוכפר קאי:

ו) גרלה דכן סיס גילסתו גמ'.

מקורות

מאמלין לדא מאן תנא
ר' חסדא
אינה לא אות
נזיר
מאן תנא
לאחר נזיר
שביעי שלו
עולה לו מן
המנין
(מאיר)
נזיר נטמא
ראשו נזיר
מאמר יבי
ר' יוסי בר' יהודה
ר' יוסי בר' יהודה
ביום ה
יום הבאת
קרבנותיו
ר' יוסי בר' יהודה
ביום ג
יום תגלחתו

נוסחת הריב"ן

ה) דכיון: כ) מיזרותו אינו דין: ג) כדתמרי': ד) שער ליתא בכ"י: ה) דאינו: ו) שמביא בו קרבן מאלו בנזיר טהור שנטמא אין שביעי שלו עולה לו מן המנין אמר רב חסדא ר' יוסי ברבי יהודה היא: ז) דחייב: ח) עליו: ט) ודמי ליה כטומאה: י) דאינו: כ) בשמיני כו': ל) אתת ואתת: מ) לא מתוקמא כו' אלא כר' יוסי: נ) (דמשמע) ליתא בכ"י: ס) בשמיני הס"ד ואחר כך מס"ד מיהו עכין לשביעי שהוא יום תגלחתו שחלה עליו נזירות: דאסדר אמני קודם שהביא קרבנו לחייב אותו בשני קרבנות טומאה: וכב וכו':

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה לעולם וכו' וכאי דקאמר ימי חלוטו כנ"ל ומיבא פריך נמתק: (כ) בא"ד בשכוא מתגלח מעכשיו: (ג) ד"ה מיל וכו' מיזרות אינו דין כו' הס"ד ואח"כ מ"ס ש"מ כו' מדקתני: (ד) ד"ה אלא עטמא שמר: (ה) ד"ה ביום תגלחתו וכו' וגילח ראשו וכו' ואינו מייב וכו' אלא קרבן אחד דאינה דרכי כיון דנטמא ביום שמיני וכו' נתחייב קרבן על כל אחד כנ"ל וסיכת דאי נמתק:

הגהות מהר"ב רנשבורג א) רש"י ד"ה כגון שנטמא וכו' ואחר ונטמא ביום ז'דטומאה וכו' ב"ב מי' מ"מ: ב) תוס' ד"ה ביום תגלחתו. וכו' והא דתנן פ' קמא דכריתות דף כ' ב' כנ"ל. ודלא כמילוקי גרסאות לגיל סגיגיסו כתנס.תורת מיטור: